

Skarżący ponadto podnoszą, że naruszono ich prawo poszanowania własności, gdyż nieokreślone ograniczenia tego prawa spowodowane przez zamrożenie funduszy stanowią nieproporcjonalną i niedopuszczalną ingerencję w to prawo podstawowe.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 14/2005 z dnia 5 stycznia 2005 r. zmieniające po raz czterdziesty drugi rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 (Dz.U. L 5, s. 10).
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 492/2007 z dnia 3 maja 2007 r. zmieniające po raz siedemdziesiąty piąty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 (Dz.U. L 116, s. 5).
- (⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1190/2005 z dnia 20 lipca 2005 r. zmieniające po raz czterdziesty ósmy rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 (Dz.U. 193, s. 27).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-54/09 Lebedef przeciwko Komisji, wniesione w dniu 9 lutego 2010 r. przez Giorgia Lebedefa

(Sprawa T-52/10 P)

(2010/C 113/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giorgio Lebedef (Senningerberg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia SSP z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie F-54/09, Giorgio LEBEDEF, zamieszkały 4, Neie Wee, L-1670, Senningerberg, Luksemburg, urzędnik Komisji

Europejskiej, wspierany i reprezentowany przez adwokata Frédériciego FRABETTIEGO, 5, rue Jean Bertels, L-1230 Luksemburg, avocat à la Cour, z adresem do doręczeń do jego kancelarii, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez J. Curralla i G. Berscheida, w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, strona pozwana, mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z 15.2.2008 r., 1.4.2008 r., 10.4.2008 r., 20.5.2008 r. i 14.7.2008 r. dotyczących potrącenia 39 dni z prawa wnoszącego odwołanie do urlopu za 2008 r.;

- uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji;
- pomocniczo, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu do spraw Służby Publicznej;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów i obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

W swoim odwołaniu wnoszący odwołanie żąda uchylenia postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-54/09 Lebedef przeciwko Komisji, odrzucającego jako oczywiście pozbawioną wszelkich podstaw prawnych skargę, na której podstawie wnoszący odwołanie wniósł o stwierdzenie nieważności szeregu decyzji dotyczących potrącenia 39 dni z jego prawa do corocznego urlopu za 2008 r.

W uzasadnieniu wnoszący odwołanie podnosi dziewięć zarzutów:

- naruszenie art. 1 akapit szósty załącznika II do regulaminu pracowniczego i art. 1 ust. 2 umowy ramowej dotyczącej stosunków między Komisją a organizacjami związkowymi i zawodowymi;
- błędna wykładnia i zastosowanie koncepcji wolności związkowej;
- okoliczności niezastniałe w 2008 r.;
- naruszenie decyzji Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r. ustanawiającej przepisy wykonawcze w zakresie nieobecności w razie choroby czy wypadku;
- błędna wykładnia i zastosowanie pojęć „uczestnictwa w reprezentacji pracowniczej”, „oddelegowania związkowego” i „misji związkowej”;
- wypaczenie i przeinaczenie okoliczności faktycznych oraz twierdzeń wnoszącego odwołanie, jak również niedokładność materialna twierdzeń SSP w odniesieniu do rejestracji „nieusprawiedliwionych nieobecności” w systemie SysPer2;

- błędna interpretacja oświadczeń wnoszącego odwołanie i błąd co do prawa, jakiego dopuścił się SSP przy dokonywaniu wykładni pojęcia „nieobecności”, zdefiniowanego w art. 57, 59 i 60 regulaminu pracowniczego;
- błąd co do prawa, jakiego dopuścił się SSP przy zastosowaniu art. 60 regulaminu pracowniczego; oraz
- brak uzasadnienia w odniesieniu do różnych decydujących kwestii zaskarżonego wyroku.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2010 r. — Phoenix-Reisen i DRV przeciwko Komisji

(Sprawa T-58/10)

(2010/C 113/79)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Phoenix-Reisen GmbH (Bonn, Niemcy) i Deutscher Reiseverband eV (DRV) (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Gerharz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 20 listopada 2009 r., doręczonej pismem z dnia 11 grudnia 2009 r., w której odmówiono zakwestionowania pomocy państwa w postaci przyznawania subwencji w razie niewypłacalności udzielonej przez Republikę Federalną Niemiec;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 8707 wersja ostateczna z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa NN 55/2009 — Niemcy, Domniemana pomoc państwa w postaci przyznania subwencji na wypadek niewypłacalności i ich finansowania. W decyzji tej Komisja doszła do wniosku, że rozpatrywany środek nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, że subwencjonowanie niewypłacalnych przedsiębiorstw nie znajduje uzasad-

nienia w świetle dyrektywy 80/987/EWG ⁽¹⁾, gdyż służy ono wyłącznie ochronie pracowników niewypłacalnego przedsiębiorstwa, a nie samemu przedsiębiorstwu. Strona pozwana stoi na stanowisku, że w kontekście stosowanej w Republice Federalnej Niemiec praktyki prawnej niewypłacalne przedsiębiorstwa są bezpośrednimi beneficjentami subwencji wypłacanych w wypadku niewypłacalności. Strona skarżąca twierdzi nadto, iż przykłady innych państw Wspólnoty wskazują, że możliwe jest dokonanie transpozycji dyrektywy 80/987/EWG bez subwencjonowania jej konkurentów w niedozwolony sposób.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-83/07, Zangerl-Posselt przeciwko Komisji, wniesione w dniu 10 lutego 2010 r. przez Brigitte Zangerl-Posselt

(Sprawa T-62/10 P)

(2010/C 113/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Brigitte Zangerl-Posselt (Merzig, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Paulmann)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i zgodnie z tym czego żądała wnosząca odwołanie w pierwszej instancji stwierdzenie nieważności, w międzyczasie utrzymanej w mocy przez decyzję w przedmiocie zażalenia z dnia 13 grudnia 2007 r., decyzji komisji konkursowej dla konkursu EPSO/AST/27/06 z dnia 25 lipca 2007 r. o niedopuszczeniu wnoszącej odwołanie do praktycznych i ustnych egzaminów przeprowadzonych w ramach tego konkursu;